

Z obsahu:

»Láska, kterou
hledáš, jsem já...«

Vánoční svědectví
otce Ondřeje
– strana 4 –

Milost Vánoc

P. Jacques Philippe
– strana 4 –

**Vánoční příběh
s jiným koncem**

– strana 6 –

Mohelnické jesličky

– strana 6 –

**On sám přišel,
aby nás vykoupil**

– strana 7 –

Manželé Oberederovi

Alexa Gaspariová
– strana 8 –

**Znovu objevovat
manželství**

Žijeme v období
svatých rodin
– strana 9 –

Bůh je, a je to pravda!

Zkušenost po 30
letech hledání Boha
– strana 12 –

**Nikoliv církev
v socialismu,
ale světová církev**

Rozhovor s kardiná-
lem Meisnerem
– strana 14 –

1. čtení – Iz 9,1–3.5–6

Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzchází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jása o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jařmo, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů.

Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostal jméno podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje. Jeho vladařství vzroste a pokoje nebude konce, (bude vládnout) na Davidově trůně a v jeho království, on je upevní a utvrdí právem a spravedlností od tohoto času až navěky! To způsobí horlivost Hospodina zástupů.

2. čtení – Tit 2,11–14

Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odřekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvázně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků.

Evangelium – Lk 2,1–14

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města.

Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v pozeňnaném stavu.

Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo. V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel – to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslich.“ A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha:

„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má (Bůh) zalíbení.“

Noc Krále králů

Myšlenka na Hod Boží vánoční

Naleznete dítě v plenkách, položené v jeslich

Pospěš do domku v Nazaretě, abys mohl doprovodit svatou dvojici na dlouhé a namáhavé cestě. Vládní nařízení ukládá Josefovi, aby se spolu s Marií vydal do Betléma, města Davidova. Nařízení přichází ve chvíli, kdy se má naplnit čas, aby porodila. Je vůbec nutné uposlechnout panovníkův příkaz v takové situaci? Tato svatá dvojice se dívá dále než k pohanskému vladaři. Nemyslí na nařízení z Říma, ale na prozřetelnou vůli Hospodina, který umí obdivuhodně využít i panovnický rozmar, aby se naplnilo, co je psáno v Písmě. Být poslušný znamená zpívat chvalozpěv věrnému Bohu.

Bude to strastiplné putování. Ke splnění nejvznešenějších úkolů vedou zpravidla nejneshůdnější a nejstrmější cesty.

Proto ty, které nejvíce vyznamenává, vybaví Pán nikoliv pohodlím, ale vytrvalostí a ochotou k oběti. Bude to cesta nejen obtížná, ale i nebezpečná. Ale ten, kdo svolí, aby se Bůh spolehl na něho, může se sám plně spolehnout na svého Boha.

Jak tráví čas své cesty tito poutníci? Zpívají *chvalozpěvy a duchovní písně*,⁽¹⁾ a zvou tak k chvále *slunce i měsíce, noci a dni, hory a vrchy i vše, co na zemi roste*.⁽²⁾ Ty chudé a prosté potníky však provázejí také celé zástupy andělů, které se spolu s Pannou Marií bez ustání klanějí Božímu Synu v jejím lůně a chválí jej za lásku, která jej svedla z nebe na zem. Připoj se bez váhání k nim a při této chvále a děkování rázem zapomeš na všechnu únavu a námahu své cesty.

Ten, *kteřý má přijít*,⁽³⁾ prožívá v lůně své Matky každý její krok. A každým jejím krokem po kamenitých cestách necestách se přibližuje k zázraku své lásky. Galileou a Judskem, kudy vede jejich pouť, bude jednou procházet křížem krázem, až půjde *vyhledávat, co zahynulo*.⁽⁴⁾

Konečně u cíle. Ale unavené a utrmácené Svaté rodině z královského rodu se právě zde, v městě Davidově, nedostává přijetí. Čím naléhavěji potřebuje rodička střechu nad hlavou, tím méně ochoty a dobré vůle vyvolává pohled na její obtěžkaný život. Když úzkoprsé obavy z vlastních těžkostí zahltí sobecky srdce, na mnohem větší těžkosti bližního raději ani nepomyslí. Chceš říct, že nevědí, koho to odmítají? I kdybys jim to řekl, kdo z nich ti uvěří, že je to Král králů, kdo tu chodí od dveří ke dveřím jako žebrač? Kdo odmítl přijmout člověka, neodmítl tím již také Boha?

Nachyluje se den i Mariin čas, když Josef nachází poslední místo, a přece místo vyvolené a určené v odvěkém Božím úradku: opuštěnou

stáj daleko za městem. Nediv se tomu. Ve skutečnosti nikdo z Betlémských a vůbec nikdo z lidí není hoden, aby byl přítomen nejtajemnějšímu zázraku a nejzáračnějšímu tajemství. Boží vstup na tento svět v nejtišší samotě, to je výsostná záležitost Nejvyššího a jeho panenské Matky. Syn Boží a Syn člověka nebude nikomu z lidí zavázán, že mu pomohl vstoupit na tento svět, jen té, která jej již přijala do svého lůna a je tu na zemi jeho celým nebem.

Udivuje tě, že se tento div má uskutečnit ve chlévě? Kde se ubytuje Maria, tam není nic, co by bylo nedůstojné Boha. Ostatně opuštěná stáj je jen malým obrazem nouze a nehostinnosti světa, do něhož se rodí Syn člověka. Pouť k jeho spásné proměně bude mnohem delší a namáhavější než cesta z Nazareta do Betléma.

Vyjdi s Josefem před stáj do tiché noci a vyčkávej v modlitbě, dokud vám božský jas neoznámí, že se *narodil Spasitel, Kristus Pán*. Až jej jeho Matička zavine do plenek, položí do jeslí a jako první z lidí se mu pokloní, bude vystaven k adoraci těch, kdo jsou s to uvěřit i zde v této stáji v božský majestát a božskou lásku docela chudého a bezmocného Děťátka. Pokloň se s pokorou a úctou svému Bohu. To, co se moudrým zdá absurdní a neuvěřitelné, má ve skutečnosti tu nejvyšší božskou logiku: *Dítě se nám narodilo, Syn je nám dán, podivuhodný rádce, mocný Bůh*.

Král se rodí ve stáji, protože jeho *království není z tohoto světa*.⁽⁵⁾ Jaký div, že mají k němu nejbližší ti, pro které také není místa v lidských sidlech. Boží radost je jako pramen vody, který si hledá cestu nejmenšího odporu. Našla si, nedočká, cestu k těm, kteří jsou na blízku nejen tělem, ale i srdcem, kteří jsou doma tam, kde ON se narodil. Daleko od lidí sdílají společnost s dobytkem, a zatímco ostatní si pohodlně spí, oni se střídají v noci nad svým stádem. Ke komu jinému má přijít andělský posel s nejradoštější zprávou, i když *je pro všechny lidi!* Jsou nejdříve zmateni, protože někdo tak vznešený je tak uctivě ještě nikdy neoslovil, ale jejich srdce bez váhání věří a spěchá tak vstříc nejradoštější zkušenosti.

Přivítej tyto nečekané příchodí, udělej jim místo a blahopřej k vysoké počtě, které se jim dostává: Novorozený Spasitel si je zve jako první ke svým jeslím, protože v jejich poctivé práci, v jejich obětavé věrnosti a v jejich ryzí víře nachází opravdové zalíbení. Přijde den, kdy sám sebe nazve Pastýřem, který jako oni *dá i život za své ovce*. Oni jsou prvními, kdo odcházejí *rozhlášovat jeho spásu, vypravovat o jeho dívech*. Nedej se zahanbit, jdi a *rozhláshuj jeho slávu mezi pohany*.⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Kol 3,16; ⁽²⁾ Dan 3,57mn; ⁽³⁾ Mt 11,3;

⁽⁴⁾ Lk 19,10; ⁽⁵⁾ srov. Jan 18,36; ⁽⁶⁾ srov. resp. ž. 96.

Boží rodina

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešního svátku

Chválila Boha a mluvila o něm všem

Shromáždí dnes všechny své drahé kolem rodinného stolu. Odložte na chvíli všechno ostatní a udělejte si čas, abyste patřili jen sobě navzájem a všichni společně milému Bohu. Poproste spolu Ducha svatého, aby svou milostí a světlem naplnil jednoho každého z vás i celé vaše společenství, a pak si přečtete posvátné texty vybrané pro dnešní den, který je svátkem Svaté rodiny, tedy i svátkem vašim. Zamyslete se spolu nad sebou, vedeni moudrými slovy apoštola Pavla.

Prožijte nejdříve společně nesmírnou radost, která vás potkala bez vašeho přičinění: *Bůh si vás vyvolil a jste mu zasvěcení*. Mezi tak mnohými si vás oblíbil a bez vaší zásluhy vás *miluje* svou nekonečnou láskou. Přijal vás všechny za své vlastní. S tímto vědomím v srdci pohleďte jeden na druhého. Ale pokuste se tentokrát dívat se nikoliv svými očima, ale očima Boha Otce a snažte se najít jeden v druhém ten vznešený důvod, pro který si vás Otec tak zamiloval. Každý z vás, s nímž tady žijete a stýkáte se každodenně, to není jen otec, matka, dcera, bratr, sestra, to je i vyvolený Boží, kterého si ON tak nesmírně cení, že v něm přebývá. Sám Bůh si vybral vaše rodinné společenství, aby vám zde byl všem nablízku tak, že jeden v druhém můžete stále potkávat také jeho.

Dnešní den vám Pán nabízí jako vzácnou příležitost, abyste u sebe oživilí skutečnost jeho přítomnosti. Zdá se ti obtížné, nebo dokonce nemožné vidět ve svých drahých víc než jen chybující bližní? Musíš vzít na pomoc *milosrdné srdce*. Všechno, co vidíš ty, ON vidí také, a vidí mnohem víc, a přes to všechno, anebo právě proto miluje každého z těch, na které se díváš, a ze stejných důvodů miluje i tebe.

Pomysli však také na to, že ani pro tvé drahé nemusí být snadné prožívat Boží blízkost, když se stýkají s tebou. Přiznej si upřímně a s pokorou, co jsi jim v tomto směru dlužen, a přemýšlej, jak jim to můžeš napříště usnadnit: když se sám přiblížíš co nejvíce k Pánu, který přebývá v tobě, a budeš ve větší míře projevovat vůči všem především jeho *dobrotu, mírnost a trpělivost*. Kdykoliv zapomínáš na svého Přítele a stálého Hosta v sobě, není to jenom k tvoji škodě, ale ochuzuješ neprávem také

všechny ty, kteří tě potkávají a mají právo pocítit, že v tobě potkávají i jeho.

Jak jinak napravit ten stav, než že si nyní *navzájem odpustíte, má-li někdo něco proti druhému*. Především prostě jeden druhého o odpuštění té největší křivdy, která je pramenem všech křivd: »Odpusťte mi, všichni moji drazí, že vám v sobě tak často zapírám Ježíše Krista.« Smyslem tohoto rozhodujícího zastavení není tedy vyřídít si *navzájem* své účty, ale směřovat k tomu, abyste si *obnovili v srdci Kristův pokoj*. Nezabavíme se snadno a rychle všech svých chyb, ale je tu něco, co *přikrývá množství hříchů*:⁽¹⁾ *Láska je nade všechno, ona je svorník dokonalosti*.

Když pak v této šťastné chvíli dojdete spolu v lásce k opravdovému pokoji, vychutnejte dobře tento Boží dar a prostě o pomoc, aby natrvalo zavládl ve vašem společenství. Bez něho váš společný život ztrácí svůj nevládnější smysl, protože *Kristův pokoj je cíl vašeho povolání*. Pán vás shromáždil v této rodině, abyste spolu s ním tvořili *jedno tělo*. To není žádná přitěžující povinnost, ale nejvyšší pocta, která z vás má učinit výmluvný obraz a spoluúčastníky Božího života. *Vděčně na to pamatujte* a stále si to připomínejte.

Když jste tedy našli pokoj a s pokojem radost, prostě Pána, abyste tyto dary záhy nepromarnili. Proto se také ptejte: *Je u nás Kristova nauka opravdu v plné síle?* A jestli ještě není, jak to napravíme? Je Ježíš naším pevným středem, ke kterému se všechno ustavičně vrací? Simeon na něj s touhou čekal celý svůj dlouhý život. Je-li dnes uprostřed vás a čekat nemusíte, vynasnažte se, aby ON nemusel čekat na vás, *moudře se navzájem poučujte* a připomínejte si, že je s vámi. Udělejte mu dostatek místa ve svých myšlenkách i slovech, spojíte svou rodinnou církev s Církví v modlitbě a společně s ní denně *zpívejte z celého srdce žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně*. Budete-li, ať mluvíte nebo konáte cokoli, opravdu *všechno dělat ve jménu Ježíše Krista*, brzy se přesvědčíte, že je to požehnáno. *Všechno ostatní vám bude přidáno*.⁽²⁾

A nyní je vhodná chvíle, abyste všichni v duchu odešli do chrámu a zde se spolu se svatým starcem a prorokyní Annou poklonili Svaté rodině. Dobře si všimněte, jaký zde platí řád: Čím větší důstojnost, tím větší podřízenost. Proč nám tolik vadí to, co nevdává samému Bohu? Syn Nejvyššího právě ve stavu podřízenosti *poroste v síle a moudrosti a milost Boží bude v něm*. *Blaze každému, kdo kráčí po jeho cestách!*⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ 1 Petr 4,8; ⁽²⁾ Mt 6,33; ⁽³⁾ resp. žalm 128.

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 3,3–7.14–17a

Pán chtěl, aby otec byl od dětí ctěn, a potvrdil právo matky u potomstva. Kdo ctí otce, usmíruje své hříchy, kdo si váží matky, jako by sbíral poklady. Kdo ctí otce, dočká se radosti na vlastních dětech a bude vyslyšen, když se modlí. Kdo ctí otce, bude dlouho žít, kdo poslouchá otce, občerstvuje svou matku.

Synu, ujmí se svého otce, když zestárne, a netrap ho, dokud je živ. Slábně-li mu rozum, ber na něj ohled a nepohrdej jím, když ty jsi v plné síle. Nezapomene se ti, žes měl soucit s otcem, započítá se ti (jako náhrada) za tvé hříchy.

2. čtení – Kol 3,12–21

Bratři! Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snásejte se a navzájem si odpouštějte, má-li kdo něco proti druhému. Pán odpustil vám, proto odpouštějte i vy. A nadto nade všechno mějte lásku, neboť ona je svorník dokonalosti.

Ať ve vašem srdci vládne Kristův pokoj: k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte (za to) vděční. Kristova nauka ať je u vás ve své plné síle: moudře se navzájem poučujte a napomínejte. S vděčností zpívejte Bohu z celého srdce žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Cokoli mluvíte nebo konáte, všecko dělejte ve jménu Pána Ježíše Krista a skrze něho děkujte Bohu Otci.

Vy ženy, buďte svému muži podřízeny, jak se to sluší na křesťanky. Vy muži, mějte svou ženu rádi a nechovejte se k ní mrzoutsky. Vy děti, ve všem svoje rodiče poslouchajte, jak se to patří u křesťanů. Vy otcové, nedrážděte svoje děti, aby neztrácely odvahu.

Evangelium – Lk 2,22–40

Když nadešel den očišťování podle Mojžíšova Zákona, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: *Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu*. Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata.

Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch svatý. Od Ducha svatého mu bylo zjeveno, že neužije smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha svatého přišel do chrámu, právě

Pokračování na str. 10

»Láska, kterou hledáš, jsem já...«

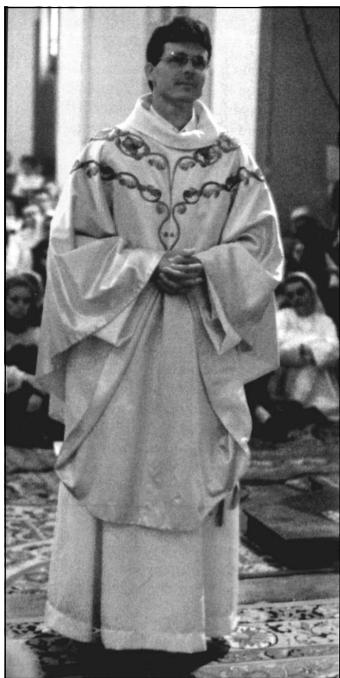
Vánoční svědectví otce Ondřeje

Narodil jsem se v protestantské nepraktikující rodině, o křesťanské víře jsem ve svých 21 letech věděl právě tolik jako nic. Byl jsem vystaven tisícovým hlasům moderního světa a měl jsem svou víru složenou z nejrůznějších prvků.

V tomto »mém světě« byla jedna vzpomínka na dětství: vánoční slavnost v rodině. Snad jen jedinkrát v roce vydechoval dům něco jako tajemství, světlo svíček svítilo jinak než obvykle a mé pokusy o zdobení vánočního stromku provázelo vypravování o narození malého dítěte... Zdálo se, že moje babička se ve svém srdci účastnila něčeho, co unikalo mému pohledu...

Okouzlen přímo vášnivě sochařstvím, vrhl jsem se tělem i duší do světa umění...

Jednoho dne se mi ve škole dostala do ruky kniha o sv. Františku z Assisi. Tento život mě doslova uchvátil, protože až do obrácení byl velice podobný mému životu. V chladném a vlhkém ateliéru, kde jsem pracoval, jsem těžce onemocněl.

S vypětím posledních sil jsem se vrátil do rodného domu, kde jsem dva týdny zápasil se svou chorobou, s knihou o sv. Františkovi po ruce. Je advent... Cír-

kev, o které jsem nic nevěděl, se noří do modliteb.

Jeden týden před Vánocemi jsem byl opět zdrav a rozhodl jsem se, že s jedním přítelem z dětství, který krátce před tím potkal živého Krista, pojedou do Assisi. – Kdo to byl ten »chudáček« z Assisi, že tak radikálně změnil svůj život? – Dorazili jsem tam 24. prosince a uchýlili jsem se do jednoho opuštěného domu na venkově nedaleko od Porciunkule, prvního kostela, který sv. František znovu zbudoval. Ještě ten večer jsem navštívil tento kostel a viděl jsem tam skupinu mladých lidí, jak se modlí před křížem. Poprvé v životě jsem se díval na kříž jinými očima: »Ježíši, jestli opravu existuješ, ukaž se mi!« Po skrovné večeři jsem šel spát a usnul jsem.

Příští den jsem docela sám šel do velké baziliky sv. Františka, v první řadě proto, abych si mohl prohlížet Giottovy fresky z »chudáčkova« života. Nakonec jsem sestoupil do krypty, kde se nachází světcův hrob. **A zde, v tom maličkém prostoru, jsem byl náhle úplně přemožen milostí, padl jsem na zem, pláču jako malé dítě a slyším hlas, který mi říká: »Láska, kterou hledáš, jsem já.« S naprostou jistotou vím, že to byl Ježíš, kdo ke mně promluvil.**

25. prosince 1983 v 10⁰⁰ hodin někdo vstoupil do mého života. Po třinácti letech prožívám tento okamžik znovu, jako by to bylo včera. Dnes jsem knězem katolické církve, šťastný, že jsem odpověděl na Ježíšovo volání, šťastný, že jsem odpověděl na výzvu k lásce.

*Feu et Lumière 29/96
Překlad -lš-*

Milost Vánoc

Nejkrásnější a nejhlubší tajemství křesťanství je tajemství vtělení (lat. incarnatio) – Bůh se stává člověkem. Jak říká sv. Grignon z Montfortu, »je to ze všech tajemství to nejvíce zjevené, a přece nejskrytější, nejméně poznané... je to zkratka všech mystérií, která zahrnuje veškerou milost.«⁽¹⁾

Vtělení se uskutečnilo v Nazaretě v mlčení Mariina srdce. Zjevilo se při narození a liturgicky se oslavuje o Vánocích.

Každé Kristovo tajemství, které Církev oslavuje ve své liturgii, je nositelem milosti, »pomazáním«, které je mu vlastní. Berulle nám říká o Ježíšových tajemstvích, že když je slavíme, jsou zpřítomněna a účinná a jejich účinnost nikdy nepřestává, stejně jako nikdy nepřestává láska, která je do nich vložena. To nás nutí, abychom Ježíšova tajemství nepokládali za minulé a vyhaslá. »Slavit« znamená přemýšlet, ale především: přijímat tajemství jako přítomnou, živoucí a životodárnou skutečnost, nechat se dotknout a proměnit milostí, kterou v sobě přináší.

Abychom porozuměli plodům vánočního tajemství, může být velmi prospěšné rozjímat o těch účincích, jaké mělo na život sv. Terezie z Lisieux. Podívejme se na okolnosti a průběh těchto událostí...

Svatá noc 1886

V prvním autobiografickém rukopisu Terezie vypravuje, co se stalo o svaté noci 1886. Je to několik dní před jejími 14. narozeninami. Ale je ještě velmi poznamenána smrtí své matky, která zemřela, když Terezii byly 4 roky, a také jinými bolestnými událostmi svého dětství. Je přecitlivělá, extrémně úzkostlivá, skrupulózní a pláče pro nic za nic. Když popisuje svůj duševní stav z této doby, mluví Terezie o malém kruhu, ve kte-

rém se točí a neví, jak z něho ven. **Ježíš musel vstoupit a udělat to, čeho vlastním úsilím nebyla schopna. Musel jí darovat nezbytné uzdravení její přecitlivělosti.** Jak? –

Rodina se vrátila z půlnoční mše. Terezie je i ve svých čtrnácti letech stále stejně dychtivá jako malé dítě přijmout dárky, které jsou připraveny v krbu. Tatínek je tímto dětským rituálem znechucený a oznamuje, že už je to letos naposled. Toto vyjádření »milovaného krále« Terezii hluboce zraňuje. Její sestra Celina cítí blížící se drama: Terezie propukne v pláč, nebude k utišení a bude tak špatně

reagovat, že celá rodinná slavnost bude pokazená. Ale došlo k překvapení. Terezie vyvine heroické úsilí, aby potlačila slzy, jako by tatínkovu poznámku nezaslechla. Vesele vytahuje hračky z krbu, jako by se nic nestalo, aby udělala tatínkovi radost, a k velkému Celininu překvapení zachraňuje situaci.

Tato událost může vypadat jako banální, ale ve skutečnosti má za následek zásadní změnu v Tereziině srdci, hluboké a definitivní uzdravení, které se projeví v mimořádném lidském a duchovním rozvoji.

Ve svých spisech se o této události zmiňuje třikrát. V »Autobiografických spisech«⁽²⁾ jako o uzdravení, které přišlo zcela neočekávaně samo od sebe. **Ježíš udělal v jediném okamžiku, o co deset let marně usilo-**

vala. Ale v jednom dopise abému Roulandovi mluví o této události jako o obrácení. A v »Posledních rozhovorech« říká:

»Myslela jsem na svůj minulý život, na statečný čin, který jsem tehdy o Vánocích vykonala, a vzpomněla jsem si na chválu, která se týkala Judity: „Jednala statečně a její srdce se posílilo.“ Mnoho duší říká: Já nemám sílu, abych přinesla tuto oběť. Měly by udělat to, co jsem udělala já: velké úsilí. Milý Bůh nikdy neodepře první milost, která dává odvahu k jednání; pak posílí srdce a to jde od vítězství k vítězství.«

Přijatá milost

Jaká je tedy přesná povaha toho, co se stalo s Terezií o té vánoční noci? Úsilí, statečný čin, nebo neočekávané, Ježíšem darované uzdravení? Obojí současně! – To ilustruje způsob, jakým Bůh jedná v našem životě: všechno je milost, darovaná zcela nezaslouženě, ale tato milost musí být přijata rozhodnutím naší svobody, rozhodnutím, které stojí mnoho odvahy. Odvahy, která nepochází od nás samých, nýbrž Bůh posiluje naši svobodu v té míře, v jaké souhlasíme s tím, co nám Bůh vnuká, abychom učinili. »Stvořil jsem vás bez vás, ale nemohu vás bez vás zachránit,« řekl Ježíš sv. Kateřině Sienské.

Všechno, co prožijeme jako nejkrásnější a nejpozitivnější, je darováno od Boha, ale vyžaduje to souhlas naší vůle. Proto může Terezie hovořit současně o uzdravení i o obrácení.

Můžeme se pokusit o rekonstrukci toho, co se tehdy stalo v Tereziině srdci, a popsat, co se bleskurychle odehrálo. Byl to rozhovor mezi Duchem svatým a mezi ní. V okamžiku, ve kterém byla Terezia zraněna otcovým výrokem, a byla by přirozeně špatně reagovala a plakala, dá jí Duch svatý na srozuměnou asi toto: »Moje malá Te-

rezičko, ty teď propukneš v pláč, ale já bych chtěl, abys už přestala s dětskou přecitlivělostí a byla konečně dospělá. Udělej si násilí, potlač slzy a buď veselá, abys nezarmoutila svého otce. Zapomeň na sebe kvůli druhým. Až do dneška jsi to neuměla, ale dnes ti k tomu dávám odvahu. Dej svůj souhlas s tím, co ti vnukám, a já ti dám k tomu sílu!«

Terezie řekla „Ano“ k tomuto vnuknutí Ducha svatého, stálo ji to velké úsilí, ale tím, že řekla Bohu „Ano“, obdržela sílu Ducha svatého, který přichází na pomoc naší slabosti, a současně obdržela úplně uzdravení. Milost často jedná v našem životě tímto způsobem. Duch nás vnitřně volá, když lámeme své úzkosti a své opory a říkáme s plnou důvěrou „Ano“, a dává nám nadbytek své milosti. Propaseme mnoho uzdravení, když nenasloucháme vnuknutím Ducha svatého, protože někdy potřebujeme akt odvahy, abychom je přijali. A pak se stane všechno jakoby samo od sebe.

Tereziin zážitek a smysl Vánoc

Tuto milost obrácení a uzdravení připisuje Terezie výslovně tajemství Vánoc, které právě slavila, a zvláště skutečnosti, že se tohoto tajemství účastnila tím, že přijala svaté přijímání. **O Vánocích slavíme vtělení, tuto zázračnou výměnu, kdy Bůh se stává člověkem, aby se člověk stal Bohem. Bůh se spojuje se slabostí lidských podmínek, aby nám dal svou sílu, Bůh vstupuje do naší noci, aby nás proměnil ve své světlo. »V této noci, ve které se stal z lásky ke mně slabý a trpící, udělal mě silnou a statečnou.«**

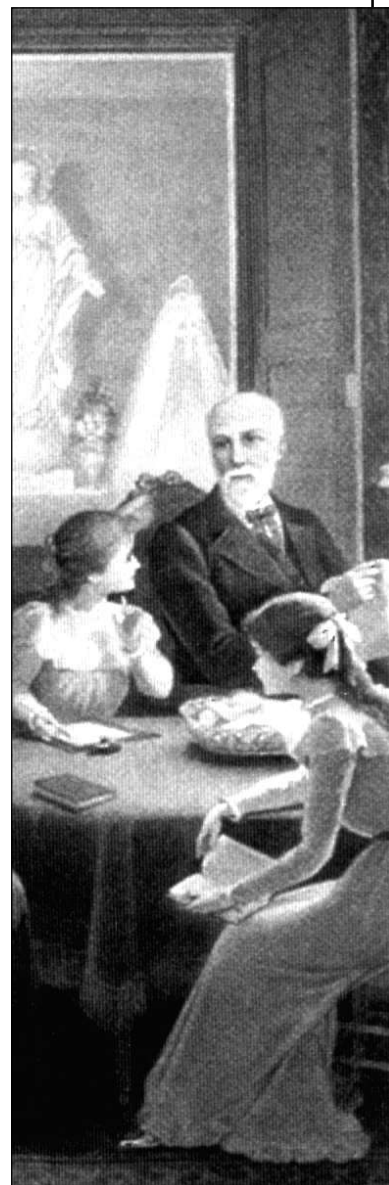
Terezie vyjádřila jasný vztah mezi teologickým významem vánočního tajemství a darovanou milostí, když se vyslovuje o privilegovaném postavení Eucharistie a přivádí nás do blízkosti Kristových tajemství

jakožto životných, přítomných a proměňujících skutečností. Věříme tomu, že Vánoce jsou pro každého z nás nevyčerpatelným zdrojem obrácení a uzdravení, při nichž se na naší slabosti projevuje Boží moc?

Milost vtělení a vtělení milosti

Proč se to stalo o Vánocích, a ne jiný den? Mohla se Terezie uzdravit 18. února nebo 25. dubna? Bůh je přirozeně svobodný a může jednat, jak chce. Není omezen kalendářem a každý den je pro něho dnem milosti. **Vánoce znamenají: Bůh se spojuje s lidskými podmínkami a ve své tajemné moudrosti by chtěl, aby omezené a nahodilé skutečnosti našeho lidského bytí se staly nositeli jeho nekonečných a věčných milostí.**

Božská milost, ačkoliv zůstává současně zcela svobodná, váže se na určité doby a místa, na skutečnosti a liturgická gesta a dává jim tak božskou krásu a božskou cenu. Logika vtělení chtěla, aby se Boží milost a dobrotivost konkretizovala – mohli bychom přímo říct – »materializovala« ve skutečnostech, které patří k našemu světu. To se připravovalo již ve Starém zákoně s židovským národem: izraelská země, jeruzalémský chrám, svátky a sabat. (To znamená ovšem upadat do »sakračních« nebo »magických« pojetí vesmíru, to by znamenalo novopohanství.) To se dále rozvíjelo v Novém zákoně v Ježíši Kristu: skutečné zpřítomnění Ježíšovy smrti a zmrtvýchvstání v Eucharistii a v liturgii velikonočních tajemství... život Církve a jiné skutečnosti. Bůh jim dává schopnost, aby pro otevřená a prosící srdce byly pramenem milostí a společenstvím s tím, co je neviditelné. V celých dějinách Církve, včera i dnes, kolik je to požehnaných a milostivých období, svátků, okamžiků a míst. Pomysleme na to v tomto Svatém roce, ale nejen v něm. Kolik je

to poutních míst, která jsou jednou provždy poznamenána událostí milosti, jako Assisi ohněm dvou světců, Lurdy zjevením Panny Marie, všechna ta místa, ve kterých zazářila Boží přítomnost. Místa, kde skrze modlitbu věřících a jejich víru, skrze prvky světla a vody i skrze vlastnost krajiny a klimatu můžeme vidět a nahmatat něco z jeho tajemství. **V tom můžeme vidět nesmírně velikou Boží touhu nechat se najít těmi, kteří jej hledají. A právě proto se také stal malým Dítětem.**

Poznámky:

(1) Zlatá kniha

(2) Terezie od Dítěte Ježíše: Selb-biografische Schriften. Einsiedeln/Trier

Vánoční příběh s jiným koncem

Farní sál se naplnil a všichni čekali na tradiční hru u jesliček.

Příběh měl docela normální průběh. Maria a Josef hledají místo k ubytování. Klepou u prvních dveří. Jsou odkázáni. Klepou u druhého domu. Ani zde nejsou úspěšní. Klepou na třetí dveře a celé publikum čeká, že i zde uslyší: »Bohužel, není místo.«

Ale co se to děje u třetího domáčího, jehož roli přijal mladík s duševní poruchou, který se při zkouškách tak jako všichni ostatní naučil text zpaměti?

Mládenec s Downovým syndromem se dívá na Marii a Josefa. Vidí těhotnou ženu, bezradné, prosící pohledy. Zapomněl na naučený text a říká docela přátelsky a lidsky: »Tak pojd'te dál. Máte hlad?«

Herci i diváci znejistěli. Patří to ke hře, nebo ne?

Ale duševně postižený se nedá vyvést z míry. »Jen pojd'te dál,« tlačí je dovnitř. »Venku je zima.«

A tak dostala hra u jesliček neočekávaný a jinak šťastný konec. Konec, který sice není podle Bible, ale který zcela nově překvapil všechny diváky.

Dlouho mi to nešlo z hlavy. Našel se jeden mladý člověk, který ani »jen jako« nebyl schopný být tvrdého srdce, a když na něho přišla řada, prostě dokořán otevřel dveře...

*Bernhard Conrads
-sks- 47/99*

Mohelnické jesličky

Farní kostel ve městě Mohelnici má opravdu překrásný betlém, který bývá každoročně přístupný široké veřejnosti. Od půlnoční mše až do svátku Hromnic k tomuto betlému proudí stovky návštěvníků, kteří obdivují toto skvostné řezbářské dílo.

Málokdo však ví něco bližšího o jeho historii.

Nenápadné a docela obyčejné jméno jeho tvůrce – JOSEF NEDOMLEL. V Mohelnici se nenarodil ani zde nikdy nebydlel, a přesto jeho jméno k tomuto městu neodmyslitelně patří. Narodil se 9. listopadu roku 1909 ve Vichové nad Jizerou. Když měl necelé tři roky, tatínek mu dovezl papírový betlém a ten pak podlepil tvrdým papírem. Tehdy se zřejmě poprvé tento malý chlapec setkal s krásou betlémů. Od té doby ho zaujetí pro betlémy neopustilo až do konce života. Strýc malého Josefa měl kolářskou dílnu a zde se začal s prací se dřevem blíže seznamovat. Později se v Železném Brodu vyučil kolářem.

Vychoval tři syny a od roku 1948 až do konce svého života bydlel ve Starém Městě u Bruntálu. A zde již začínají první kapitoly historie mohelnických jesliček. Jako věřící chodil každou neděli s celou svou rodinou do bruntálského kostela.

V padesátých letech vyřezal kopii štěpanického vodního mlýna, vzal ho do bruntálského kostela a po mši ho postavil na oltář. Tamní kněz František Martinek byl nadšen. Domluvili se, že pro bruntálský kostel

bude postupně vyřezávat celý betlém. 1. září roku 1962 však kněze Františka Martinka státní orgány přeložily do Mohelnice. Styky kněze a řezbáře však touto událostí nebyly přerušeny a spolupráce trvala nadále. Tentokrát ale ve vyřezávání betléma pro mohelnický farní kostel.

Díky přeložení kněze Františka Martinka do Mohelnice se nyní toto město může pyšnit takovým překrásným betlémem, jaký je zde k vidění.

Každoročně vždy před Vánocemi odjíždělo auto z Mohelnice do Starého Města u Bruntálu a přivázelo dřevěné vyřezávané přírůstky pro mohelnický farní kostel svatého Tomáše Becketa. Stavba jesliček trvá téměř měsíc a je opravdu co sestavovat.

K vidění je zde například velice přesná kopie hradu Bouzova. Řezbář Josef Nedomlel na Bouzově se svými syny několikrát byl osobně a odvázel si od sud fotografie všech jeho částí i některé rozměry získané ze stavebních výkresů archivu hradu. Stejným způsobem pak navštěvoval i známý hrad Karlštejn, jehož věrnou maketu zase můžeme obdivovat v levé zadní části mohelnických jesliček.

MOHELNICKÝ BETLÉM

dílo řezbáře Josefa Nedomlela ze Starého Města u Bruntálu
*9. 11. 1909 † 21. 5. 1990

Přístupno pro veřejnost :

25. a 26. 12. 1999 11⁰⁰ – 12⁰⁰ hod. 13⁰⁰ – 18⁰⁰ hod.
27. až 30. 12. 1999 10⁰⁰ – 12⁰⁰ hod. 14⁰⁰ – 17⁰⁰ hod.
31. 12. 1999 10⁰⁰ – 12⁰⁰ hod. 14⁰⁰ – 16⁰⁰ hod.
1. a 2. 1. 2000 11⁰⁰ – 12⁰⁰ hod. 13⁰⁰ – 18⁰⁰ hod.

Dále bude betlém přístupný veřejnosti až do 2. 2. 2000 v těchto termínech: úterý, čtvrtek, sobota 15⁰⁰ – 16⁰⁰ hod., neděle 14⁰⁰ – 17⁰⁰ hod. (O nedělích rovněž po dopoledních bohoslužbách, které začínají v 9⁴⁵ hod.)

Kromě těchto dvou známých hradů na ploše 42 m² je tu i přesná kopie farního kostela svatého Tomáše Becketa i přímo sousedící bývalé farní budovy, dnešního muzea. Za povšimnutí stojí i přesná kopie zvoničky u Bludova a především pak vodního mlýna v Křížlicích. Chasník s pytlkem mouky na zádech před tímto mlýnem je autoportrét tvůrce mohelnických jesliček, pana Josefa Nedomlela. Právě do tohoto mlýna chodil se svým tatínkem mlít obilí na mouku.

Plány řezbáře Josefa Nedomlela byly veliké. Jeho stále mladistvý elán a nadšení pro práci s dřevem bylo příkladem i pro mnohem mladší. Mezi jeho poslední práce na tomto betlému patří Svatá rodina a Tři králové s nezbytným slonem a velbloudem. Ještě o Vánocích roku 1988 přímo u jesliček, kam každoročně se svou manželkou přijížděl, domlouval svou další práci, a to na skupince pohyblivých se muzikantů, ale tyto plány již nemohly být realizovány. 21. května roku 1990 řezbář a kolář pan Josef Nedomlel v nedožitých 81 letech zemřel. Zůstalo po něm opravdu mimořádné vzácné dílo.

Betlém je umístěn na ploše 6 x 7 m v plasticky členěné krajině pokryté mechem a pilinami. Je zde umístěno celkem 16 budov, 46 oveček a 24 figur o výšce od 15 do 22 centimetrů. Betlém je rovněž mechanický a pohyblivý. V pohybu je zde vodní mlýn v Křížlicích, dále pes obíhající stádo oveček a dvě ovečky kývající hlavou.

V pohybu je na kopci umístěný větrný mlýn. Pod ním jsou to pak dvě patra darovníků a pod nimi horníci v dolech, kteří ručně kopou uhlí, a to pak odvázejí na vozících. Mohelnické jesličky dělají každoročně radost nejen nám a našim blízkým, ale věrme, že je budou obdivovat i další generace.

Pavel Nenkovský

On sám přišel, aby nás vykoupil

Vánoční poselství se znovu rozletělo světem ve svatou noc 1999. Zní stejně jako v onu hodinu v Betlémě: Narodil se vám dnes Spasitel v městě Davidově, tj. Kristus Pán (Lk 2,12).

Odpovídáme na to apoštolským vyznáním víry: »Věřím v Ježíše Krista, který se narodil z Marie Panny.« A ve velkém vyznání: »Pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe. Vtělil se Duchem svatým z Marie Panny a stal se člověkem.«

Věřím, to zde znamená: vyznávám s Janem evangelistou: *Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi* (Jan 1,14). K těmto slovům nám o Vánocích liturgický pokyn přikazuje, abychom poklekli. Klaněním před Dítětem v jesličkách vyznáváme: Poselství Svaté noci není jednou z pohádek, není to pouhé vyprávění jako legenda ani mýtus nebo sen, **je to historický fakt, který se skutečně stal.**

Boží Syn se narodil z Panny Marie, stal se skutečně jedním z nás, vstoupil do našich dějin jako náš Zachránce a Vykupitel. Evangelistovi Janovi jde o toto »**skutečné**«. Skutečně se to událo a on nám dosvědčuje a vykládá tajemství vtělení.

Jeho výklad říká: Tak osobně nás Bůh bere! On sám přichází jakožto Syn k nám. Až do oné hodiny v Betlémě *mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Pán v minulosti k našim předkům skrze proroky* (Žid 1,1). Zůstával při tom »na oné straně« – *Mou tvář nesmíš spatřit* (Ex 33,20), řekl Mojžíšovi, svému miláčkovi. Ale o Svaté noci se stal viditelný a uchopitelný v Dítěti narozeném z Marie Panny. Syn přijal naši lidskou podobu. On, Syn věčného Otce, stává se v naší přirozenosti schopný utrpení. Sdílí s námi všechno vyjma hříchů, které vezme na sebe jako nevinný Boží Beránek, aby nás vykoupil. Proč se Bůh ve svém Synu stal člověkem? Tak se od počátku ptali věřící, když se klaněli jeho vtělení.

Odpověď zní: Protože Bůh si »zamiloval člověka«. To je odpověď sv. Ireneje Lyonského († 202), velkého teologa, který plně v duchu Janova evangelia

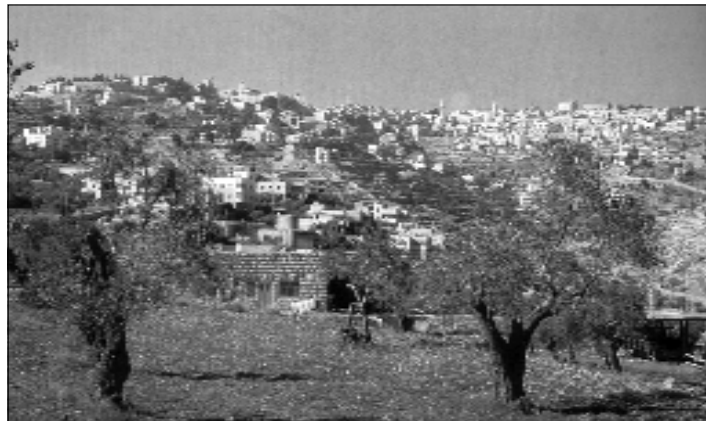
napsal: »Boží slávou je živý člověk, protože všem, *kteří jej přijali, dal moc stát se Božími dětmi* (Jan 1,12).

Syn nám přinesl o Vánocích účast na svém synovství. To je ten nejhlubší důvod vánoční radosti.

Bůh si nás tak cení, že nás pozvedá skrze svého Syna za své syny a dcery. Papež Lev Veliký nás proto volá ve svém vánočním kázání:

Křesťane, poznej svou důstojnost! Stal ses účastným božské přirozenosti, nevracej se zpět ke staré ubohosti a nežij pod úrovní své důstojnosti... Pamatuji, žes byl vytržen z moci

Pohled na Betlém

horšení z Božího ponížení. Když Pán říká: *Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný*, nemluví ani v podobstvích, ani v obrazech. Jeho tělo je skutečný pokrm a jeho krev je skutečný nápoj. A když nás kněz zbavuje toho, co je spojeno s hříchem, jsme zcela smíření s Bohem.

Realismus vtělení přivádí církev do opravdu lidského a rodinného tepla v jejím liturgickém životě a v jejich svátostech. Maria, andělé a svatí, celá nebeská církev je oslavuje spolu s církví na zemi. Naše zpěvy a krása naší liturgie musí být důstojná nebeského Jeruzaléma.

temnosti a přijat do světla Božího království.

Hildegarda z Bingenu (1098–1179) shrnuje vánoční milost do slov: »Ve svém vtělení nám Bůh zjevil své nejhlubší tajemství: Boží Syn se stal člověkem, aby člověk měl svou vlast u Boha.« Poselství platí všem, kteří je přijímají. Je také vánočním poselstvím v roce 1999.

Svaté Dítě z Betléma, vstup do našeho srdce! Zažeň všechny naše viny a udělej nás svobodné a zbožné!

Andělé Vánoc zpívají jasně radostné poselství. Přijď k nám a zůstaň s námi, Pane, Emanueli.

Directorium spirituale, Řezno
Překlad -Iš-

Vtělení

Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. To je nejpravověrnější vyznání, které existuje a které vyslovil sv. Jan, jehož orientální tradice právem nazývá teologem. Mluví o tom, co viděl, slyšel, čeho se dotýkal. O tom, co bylo od počátku, co jsme slyšeli, vlastníma očima viděli, bedlivě pozorovali, čeho jsme se svými rukama dotýkali, o Slovo života svědčíme a zvěstujeme vám (1 Jan 1,1).

Vtělení je ústřední tajemství naší víry: Ježíš je pravý Bůh a pravý člověk. Jenom láska je schopna pochopit toto tajemství, aniž se pro to pohoršuje. Každé jiné přibližování se snaží udělat z tohoto tajemství gnózi, abstraktní, intelektuální a rozumové poznání.

Církev je ochránkyní tohoto tajemství lásky. Učí nás, jako matka učí své malé dítě věcem

života, tzn. zcela konkrétně, skrze svátosti a materiální znamení. Veliký objev, který jsem udělal, když jsem vstoupil do církve, je realismus vtělení.

Jako protestant, kterým jsem byl dříve, věřil jsem ve vtělení, ale nevtěleným způsobem, což je protiklad sám v sobě. Nejkonkrétnější Ježíšova slova se stávají pouze symbolická, jestliže se chceme vyhnout po-

Dnešní hereze nejsou nic jiného než to, co otrásá církev již po celá staletí. Všechny popírají dogma o vtělení a jeho realismus. Nová gnóze se jmenuje New Age a věří v pře-vtělení a v ne-vtělení a ve všechno to, co si různá náboženství vynalezla místo vtělení.

Církev, jejímiž členy jsme, může všechny své ztracené děti přivést do svého lůna jen tehdy, když budou slavit Život, který nám předává božské Slovo v teple lásky, v kráse své tváře, v chuti své moudrosti a ve své vůni, kterou musíme šířit.

Bratr Efraim

Manželé Oberederovi

Poprvé jsem slyšela o manželech Oberederových, když před několika lety jejich dcera, bylo jí tehdy 25, při jednom kongresu o rodinách vydávala svědectví o modlitbě v jejich rodině. Rodiče dávali dětem živý příklad, jak pevnou a důležitou součástí jejich života, a to každodenního života, je modlitba, která je i výrazem jejich vnitřní radosti. Přitom nechávali svým dětem úplnou volnost, kdy, jak a kolik se chtějí modlit.

Toto velice živé svědectví mladé teoložky probudilo mou zvědavost a touhu poznat tyto rodiče. Minulý rok v Chateaufortu jsem měla příležitost seznámit se s nimi během exercicií. Pak jsem je navštívila v Linci.

Horst Obereder vyrostl v liberálněkatolické rodině. Jeho otec byl policista. Mimoto provozovala jeho rodina obchod a Horst měl velkou volnost. Sebekriticky poznamenává: »Až do sedmé třídy byl můj život založen ponejvíce na lži. Pokud šlo o moje „úspěchy“ ve škole, nechával jsem rodiče vždy v nejistotě.« Ve výuce náboženství mu bylo sice všechno nad slunce jasné, ale podle náboženství nežil.

V 16 letech podnikl spolu s přítelem cestu na kole do Anglie.

Tato cesta byla pro něho klíčovým zážitkem. Oba jsou zcela odkázáni na sebe. Musí dělat všechno spolu. Vydržet obtíže, přemáhat se. Jejich sebevědomí vzrostlo. Po této cestě se Horst rozhodl, že už nikdy nebude lhát. Posílilo jej v tom jedno kázání, které tam náhodou slyšel. Pokládá to za své obrácení. Od té doby pravidelně navštěvuje bohoslužby.

Během studia strojního inženýrství připojí se k akci P. Leppicha »Akce 365« (365x v roce s Ježíšovým slovem). Konají se měsíční setkání, dostává úkoly, které plní. Velmi je pro něho důležité bezpečí, které prožívá v této skupině.

Paní Ingeborg pochází z Vídně, a ačkoliv jsou stejný ročník, cítí se »podstatně mladší«. Když jí byly čtyři roky, byla pokřtěna v evangelické církvi.

Již v základní škole ji zajímá výuka náboženství. Navštěvuje soukromou katolickou školu, dobře se učí a patří s jednou katolickou přítelkyní k nejlepším žačkám. Často s ní debatuje o náboženských otázkách, a to v ní vyvolává živý zájem dovědět se něco více o náboženství. Nechce v tom ohledu zaostávat.

Ve 14 letech navštěvuje ve své farnosti přednáškový cyklus o utrpení, kříži a smrti. Ingeborg má mnoho otázek, které by chtěla prodiskutovat s farářem. Ale jeho odpovědi ji neuspokojují. Obsah víry, jako jsou dogmata, prý není vůbec důležitý, podle jeho vysvětlení stačí věřit v Krista.

Ingeborg si to ale neumí představit. Je-li Kristus skutečně přítomen v Eucharistii, nebo ne, to představuje přece velký rozdíl v obsahu víry. Také není vůbec lhostejné, zda je Maria Matkou všech lidí a Prostřednicí milostí. Takové otázky jí nedají pokoj.

Jednoho dne, když byla se svou přítelkyní v Mariazell a v jednom karmelitánském klášteře, uvědomuje si, že by se chtěla stát katoličkou. Atmosféra v katolické církvi ji přitahuje a vytváří se u ní důvěrný vztah k Panně Marii. Když oznámí rodičům svůj úmysl, narazí na rozhodný odpor. »Každý den byla kvůli tomu válka,« vypravuje Ingeborg. Byla to pro dívku velmi těžká doba.

Ale nedala se odradit. V 17 letech maturuje a nastupuje na vysokou školu. Během těchto studií se cílevědomě připravuje na konverzi. Několik dní před 21. narozeninami přestupuje do

katolické církve. Získává diplom obchodní akademie v oboru hospodářské pedagogiky. Začíná vyučovat na jedné střední škole.

Jednoho dne ji pozve známý kněz na besedu s P. Leppichem. Ten den udělal Horst na univerzitě jednu zkoušku. Takové příležitosti oslavuje tím, že jde do kina. Cestou potká přítele, který ho přemluví, aby šel na besedu s P. Leppichem. Není sice zrovna nadšen, ale místo do kina jde na besedu.

»Po této přednášce jsem se setkal s jednou velmi atraktivní dámou,« vzpomíná Horst. »Ale ona byla tak neuvěřitelně zaměstnaná a důležitá: diplomovaná obchodnice! Pro mě byla nedosažitelná, protože já jsem ještě nebyl hotový.« Nejdříve se mu ztratila z očí.

Ale kněz, který vedl »Akci 365«, svedl oba po dvou letech znovu dohromady a je přesvědčen, že ti dva patří velmi dobře k sobě. A opravdu, mají společné zájmy. Právě tehdy dokončil Horst studium.

Vývoj šel dál. »Z prvních schůzek se stala řada schůzek a tak to jde dál...« směje se Ingeborg. Po roce a půl slaví svatbu. Dívám se na oba, a vůbec mi nepřipadá, že by litovali toho kroku. »Jak dlouho jste již spolu?« »Třicet let,« odpovídají jednoduše.

Po svatbě si Horst odvádí Ingeborg do Lince. »Hlavním poutem našeho manželství byla od začátku víra,« říká Ingeborg. Velmi jí záleží na tom, aby to

zdůraznila. Pro toto »hobby« mnoho vykonali a během svého manželství se nejrůznějšími způsoby angažovali pro svoji víru.

Nejdříve se naskytla příležitost spolupracovat s Cursillem, jedním obnovným hnutím. Až do roku 1971 pomáhají při těchto kurzech víry v Linci. Při tom se naučili věci velmi důležité pro život: sebejistotě, jednání s druhými lidmi, zasadit se za víru.

V roce 1971 navrhne Horst Ingeborg exercicie mlčení v Lisieux. Ingeborg nemá nejmenší chuť. »Blázníš?« byla moje první reakce. »Dva týdny dovolené – a nemluvit. Nepřichází v úvahu!« Ale dobrý Pán Bůh je jiného názoru, a nakonec přece jen jedou. Jako »úlevu« najdou již ubytování jen v hotelu mimo exerciční dům, a tak si mohou alespoň večer sdělit dojmy.

Duchovní cvičení na ně silně zapůsobila. Pobyt v Lisieux dal jejich životu nový směr. Od té doby organizují každoročně exercicie v duchu sv. Terezičky. Pokaždé se účastní kolem 100 lidí. Zpracují diafilm o spiritualitě sv. Terezičky, o »malé cestě«. Přednášejí o světcích v kostelích, domovech a dětských vesničkách.

Ingeborg absolvovala po svatbě roční katechetický kurs a již od r. 1968 se podílí na výuce náboženství. Ráda by přinesla Terezku dětem. Proč by nemohla o malé světcích napsat knížku? »Horst mi při tom velice pomohl a povzbuzoval mě, při této i při pozdějších knihách.

Prostě při všem, co jsem podnikala. Bez jeho povzbuzení a pomoci bych si s mnoha věcmi nevěděla rady,« zdůrazňuje. (Její první kniha se dočkala již čtyř vydání, dokonce ve slepeckém písmu a v čínštině.)

Svoji dětskou knížku »Terezička, přítelkyně pro všechno« předčítá svým dcerám. V roce 1969 se narodí Anita a v roce 1975 ji následuje Martina. Rodinný život je stále důležitější. Bůh zůstává na prvním místě, rodina je zabydlena ve víře.

Horst pracuje nejdříve ve strojírenství, později přejde na vysokou technickou školu v Linci. Učí zde technické obory, nejdříve denní studenty, později dospělá při večerním studiu a nakonec se stává pedagogickým vedoucím večerní školy.

»Jak ovlivňuje víra tvé učitelské povolání?« zeptala jsem se. Vysvětluje krátce: »Pokouším se být dobrým učitelem, dobrým představeným, snažím se realizovat křesťanské zásady. Již 15 let pracuji v přípravě nových učitelů. Ukazují jim kromě věcné stránky, že bez posledního smyslu života nemáme vůbec oprávnění někoho vyučovat. Snažím se jim objasnit, že každý učitel, bez ohledu na náboženské přesvědčení, je také učitelem náboženství už jen svou bytostí.« Ingeborg doplňuje, že ve škole je známo, že se za ním chodí s problémy nejrůznějšího druhu.

Svým maturantům dává nakonec vytáhnout kartičku. Na jedné straně je náboženský citát, na druhé straně je výrok nějakého fyzika. A pod tím jednoduše: Boží pozhnání! Horst Obereder.

Oberederovi byli povoláním, rodinným životem, který byl obzvláště důležitý, pak výlety, večery her, přednáškami a angažovaností pro Terezičku dokonale vytížení. R. 1981 je přítel pozve na seminář charismatické obnovy.

Seminář znamenal pro oba hlubokou duchovní zkušenost.

Ingeborg říká: »Od té doby naše četba Bible vypadá zcela jinak. Získali jsme nový vztah k Duchu svatému. Nebe je nám otevřenější než dříve.« V roce 1983 je požádali, aby převzali v celém Horním Rakousku péči o charismatickou obnovu jako laičtí mluvčí.

Seznámili se s P. Hansem Buobem. Jsou nadšeni jeho kázáními. Horst se rozhodne, že je vydá knižně: »Dary Ducha svatého«. A následují další knížky pro P. Buoba.

Všechny tyto práce dělají společně. Bud' on píše a ona lektoruje, nebo naopak. »Všechno, co napíšu, by byla katastrofa, kdybych to musel udělat bez té vynikající lektorky. Někdy musím několikrát polknout, když ona koriguje. Jednou jsem hodil celý rukopis do kamen.«

Na těch dvou je úchvatné právě toto: každý vyzvedává svého partnera a nemohou si vynachválit jeho působení. Tak Horst nadšeně vypravuje o její knize »Vzor obnovené víry, Terezie z Lisieux«. A Ingeborg umí vyprávět o jeho knize »Křesťanem v roce 2000«. Kolik lidí již našlo cestu k víře díky této knize. To je vlastně důvod, proč píšou a pořádají semináře: Aby zmírnili bídu víry, která panuje mezi lidmi.

Aby čelili další nouzi, vypracovala Ingeborg se svou dcerou Anitou nový projekt: absolvují studium pro psychoterapeuty. Že něco takového dělá matka spolu s dcerou, je obdivuhodné. Vůbec je zřejmé, že tu panuje obzvláště dobrý vztah mezi rodiči a dětmi.

Je to jen věc štěstí nebo náhody? Myslím, že ne. Je to ovoce lásky vymodlené v rodinném životě, poctivost při rozhovorech o problémech, důvěra, zapojení přátel dětí do rodiny, jako vzor prožívaná víra a mnoho dalšího, co vytváří dobré klima této rodiny.

Ale zpět k psychoterapii. Již dva roky pracuje Ingeborg jako psychoterapeut, a našla v tom

Znovu objevovat manželství

Žijeme v období svatých rodin

Duch svatý nám chce být darován jako ovoce naší touhy a našeho očekávání. Největší Boží dary jsou ty, které jsou nejvíce vytoženy a nejvíce očekávané. A Duch svatý je darem povýtce. On je Bůh, který se rozdává.

„Přijď Duchu svatý, přijď na mocnou přímluvu Neposkvrněného Srdce Panny Marie, své milované nevěsty!“ modlíme se ve večeradlech. Jeho nevěsta v nás probouzí touhu po svém Snoubenci a připravuje nás na Velké Letnice roku 2000.

Co je znamením těchto Letnic? Především smělost a odvaha apoštolů. Duch svatý nám chce darovat odvahu apoštolů a mučedníků, k jakým patřil jáhen Štěpán. A druhým zname-

ním je svaté společenství křesťanů, Církve, která se vtěluje ve společenství.

My křesťané dnes nemůžeme žít obrácení jen sami do sebe. Jde o živé společenství pokřtěných: je to společenství života obnovené Duchem svatým, živá farnost, živé modlitební společenství a především živá rodina. To všechno jsou velká nebo malá společenství, kde je možno se dotýkat živého těla Církve.

Kdysi evangelizovala střední Evropu živá řeholní společenství...

Rodina je zjevení Nejsvětější Trojice... To, co se podniká na ochranu rodiny, slouží také ochraně trojjediného Boha mezi námi. Bůh se nám chtěl zjevit

své poslání. »Jsem velice šťastná.«

Křesťanských terapeutů je velmi málo. Moji pacienti jsou především křesťané, kteří jsou šťastní, že našli někoho, kdo rozumí i těm věcem, které souvisejí s vírou. Mám zde nejrůznější lidi: od poruch v chování dětí až k depresím a úzkostem dospělých a k autistům. Když jsou pacienti tak šťastní jako já, že s nimi mohu pracovat...« Horst zdůrazňuje: »Je to nesporné. Dosahované výsledky jsou nádherné!«

Je to přímo hmatatelné: Oba Oberederové se mají skutečně rádi a jsou spolu šťastní. Tuším, že leckterý čtenář si pomyslí, že takové manželství je věcí »štěstí«. Ale tak jednoduché to zase není. Ingeborg a Horst se museli k tomuto pokoji v manželství, k této radosti také spolu propracovat, a právě proto mají spolu i více »štěstí«.

»Ani u nás to nebylo bez krizí,« přiznává Horst poctivě.

»Hned na začátku našeho manželství jsme se však dohodli, že nikdy nepůjdeme spát bez znamení smíření. Někdy jsme to vydrželi jen s brucením. Právě v Medžugorje jsme měli největší roztržky. Myslili jsme, že tam najdeme velký mír. Ale právě naopak. Smířili jsme se tam jen s velikou námahou. Teprve později jsme pochopili, že to bylo pro nás to největší poselství z Medžugorje: Mír něco stojí, člověk se musí trochu namáhat, a nikoliv dávat volný průchod svým citům. Když nemůžeme spolu mluvit, musíme se začít spolu modlit.« S takovou modlitbou začali tito dva již na své svatební cestě! Co se pak může pokazit?

Matka Tereza z Kalkaty opakovala při svých přednáškách často následující větu: »V rodině se modlete vždy spolu, vždy spolu – a pracujte vždy spolu!« To v rodině Oberederů platí od začátku...

Vision 2000 2/97

v lidské rodině a skrze rodinu. Prvním »slovem« Ježíšovým na zemi je nazaretská rodina. Církev není nic jiného než rodina rodin.

Prosme tedy o Letnice našich rodin. Manželství je letniční událost, seslání Ducha svatého. Voláme toho, kdo je Láskou Otce a Syna, aby se stal Láskou muže a ženy. Manželství je zasvěcení lásky v Duchu svatém. V den svatby Ježíš prosí: »Otče, aby byli jedno jako ty ve mně a já v tobě. Protože to není možné, dej jim Ducha svatého.«

A muž přijímá ženu z Ježíšova Srdce. A žena přijímá svého muže z Ježíšova Srdce. A Duch svatý působí, aby se tato společná cesta stala cestou ke svatosti. Žijeme v období svatých rodin.

Hluboce mě dojímá svatost mnoha rodin. Když vidím věrnost v něžnosti dvou manželů, učím se jako kněz milovat Krista. Kdo vidí lásku ve vztahu mezi rodiči a dětmi, vidí Nejsvětější Trojici. Chápe, že je to Bůh, kdo na této oběžné dráze lásky dává lásce život. Ve svém obdivuhodném Listě rodinám napsal Jan Pavel II., že bez Ducha svatého nemůže dnes rodina žít

svou věrnost. Že ve vylití Ducha svatého má jednota rodiny svůj původ. Vy tatínkové a maminky, jste prvními duchovními otci a matkami svých dětí.

Chceme se v tomto milostivém roce nových Letnic modlit za to, aby se rodiče skutečně stali těmito duchovními otci a matkami. Dítě má právo na modlitbu, na pravdu o Ježíši, má právo dovědět se všechno o Bohu. Dítě rozumí všemu o Bohu lépe než já, protože Bůh je Dítě.

Dítě má také právo na charisma, má právo být misionářem a apoštolem. Prožíváme setkání s obdivuhodnými dětmi, které evangelizují své stejně staré přátele v jiných rodinách a ve škole. Spočívá na nich moc Ducha svatého. Jsou děti, které se modlí nad nemocnými, a ti jsou uzdraveni, protože se za to modlí děti. Svatý farář Arský říkal, že se tomuto světu děje hrubě bezpráví, protože se děti neučí modlit.

Evropa může být zachráněna modlitbami těch nejmenších a nejslabších: nemocných, postižených a dětí.

*Z promluvy P. Daniela Ange
Vision 2000*

Liturgická čtení – pokračování ze str. 3

když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: „Nyní můžeš, Hospodine, podle svého slova propustit svého služebníka v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanů a k slávě tvého izraelského lidu.“ Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim poželhal a jeho matce Marii prohlásil: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duší pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“ Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm roků žila v manželství, potom sama jako vdova – bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupění Jeruzaléma. Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje, do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.

Tridentský koncil překonán?

Pro všechny křesťany je skutečně velkou radostí, když se ukáže, že katolíci a protestanté mohou dojít ke shodě v oné otázce, která podstatně přispěla k rozkolu: »**Jedině na základě milosti z víry ve spásnou Kristovu moc, nikoliv na základě naší zásluhy nás Bůh přijímá a my přijímáme Ducha svatého, který obnovuje naše srdce, uschopňuje a pobízí k dobrým skutkům.**« – Ospravedlnění člověka, to znamená odpuštění hříchů a omilostnění, je ryzím darem trojjediného Boha. To věří stejně tak katolíci jako protestantští křesťané.

Jestliže ovšem nyní někteří komentátoři postupují tak, jako by se katolická Církev propracovala k Lutherovu vyznání, pak je to chybné a zcestné. Katolická Církev tomu totiž vždycky tak učila, a to již před Lutherem, a tedy i před tzv. »reformační dobou«. To dokládají nejen dokumenty Tridentského koncilu (viz 6. zasedání v r. 1547), který se obšírně zabývá úchylkami Lutera a jeho následovníků. Tam stojí, že působící příčinou našeho ospravedlnění je »milosrdný Bůh«, který »bez naší zásluhy obmývá a posvěcuje, pečeti a pomazává Duchem svatým podle zaslíbení« (kap. 7).

(Když se podíváme do Katechismu katolické církve, který byl vydán v r. 1994, najdeme v článku 2 (1987–2029) církevní učení o ospravedlnění a milosti, které po Společném prohlášení nevyžaduje sebemenší úpravu. Pozn. překl.)

Je tragické, že tato shoda v obsahu učení o ospravedlnění nebyla rozpoznána již v 16. století. To je ale zcela pochopitelné v souvislosti s tehdejší náladou a s útočně hlásaným kázá-

ním na obou stranách. Luther ovšem z této nauky vyvodil ještě další důsledky, které nejsou slučitelné s katolickou vírou.

Tyto rozdělující důsledky nebyly ani Společným prohlášením nijak překonány. Na to poukazuje »Odpověď katolické Círky na Společné prohlášení«, které vydala Kongregace pro nauku víry spolu s Papežskou radou pro jednotu křesťanů.

Sem patří také Lutherovo učení, že člověk i po křtu a ospravedlnění zůstává vnitřně hříšníkem (simul iustus et peccator), zatímco my jsme podle Písma a učení Otců přesvědčeni, že »ospravedlnění působí i posvěcení a vnitřní obnovu člověka« (Trid. koncil).

Dále je to Lutherovo pojetí, že postačí sama víra v ospravedlnění, abychom byli před Bohem ospravedlněni, že dobré skutky vykonané s pomocí Boží milosti nemají žádný význam. Jak je tomu vůbec, pokud jde o spolupráci milosti a lidské svobody?

Jestliže někteří ekumeničtí nadšenci triumfálně prohlašují po tomto »Společném prohlášení«, že »odsouzení vyslovená v Tridentu jsou již neplatná«, a že tedy můžeme společně přistoupit ke stolu Páně, pak je třeba upozornit je, že odsouzení bude neplatné jen v těch bodech, ve kterých se dospělo k plné shodě. **A těmito body, které stále teprve čekají, jsou další důsledky, které Luther z učení o ospravedlnění vyvodil, a těmi jsou: prameny víry, Církev, papež, svátosti včetně eucharistie. Rozlousknout tyto ořechy bude mnohem obtížnější než nauka o ospravedlnění, kde vlastně podstatné rozdíl nikdy nebyly.**

Josef Bauer

Svatý farář Arský 18

Rozhovory šly ještě dále. Satan tupil biskupa Devieho z Belley stejně jako biskupa de Bonalda z Le Puy, který se mezitím stal arcibiskupem lyonským, kněze obecně a faráře z Arsu zvláště. Ale tomu mohl nakonec vyčítat jen to dobré: „Proč vstáváš ráno tak brzy? Tím způsobem jsi neposlušný vůči fialovému kabátu!“

Nemáme sice zprávu, kdo měl v těchto diskusích poslední slovo, ale můžeme předpokládat, že svatý farář zůstal i tentokrát vítězem.

Tato „znelidňování“ byla postupně stále řídkší, zvláště po roku 1855, a rok před smrtí ustala docela...«

Mons. Trochu píše: »Zlý už nepřišel a farář Vianney se cítil volný od takového »průvodce«, který se už neukázal ani v hodině smrti, jak tomu bylo u nejednoho světce, kterého se snažil znelidňovat do poslední minuty. Ještě před koncem své pozemské pouti podařilo se farářům Arskému připravit satanovi definitivní porážku.

Pastorační radosti

Po všech tvrdých trpkostech, které tento Boží bojovník musel podstoupit a vytrpět, sluší se pohovořit také o jeho radostech a triumfech.

Pro faráře Vianneye nebylo větší radosti než nést o slavnosti Božího Těla Nejsvětější svátost ulicemi Arsu. Především od té doby, co byl rozšířen portál kostela a darovaný baldachýn zvyšoval nádheru procesí, zvláště od roku 1826.

V jednom ještě dochovaném spisu z roku 1852 čteme: »Přiliv lidí do Arsu trvá již 25 let. Když se blíží slavnost Božího Těla, proudí lidé z okolních vesnic a měst do Arsu, obdivují vystavená nádherná paramenta, která kostelu daroval velkodušný hrabě Prosper. Tyto dary, především baldachýn, monstranci

a prapory, pokládali všichni za obzvláště cenné.

O samotném Božím Těle bylo všechno v dokonalém lesku: zlatem vyšívaná roucha a monstrance posázená rubíny – a horlivost, ve které obyvatelé Arsu doslova závodili – to všechno vytvářelo obzvláště krásnou podívanou. Před tím byly všechny předměty po osm dní vystaveny, a to v době, kdy kostel v Arsu začínal být slavný. Ale nyní přicházeli návštěvníci celý rok. Byla to pověst faráře Vianneye, která způsobovala takový příliv lidí.

Je třeba ještě jednou poukázat výslovně na to, že právě lesk slavnosti Božího Těla a velká zbožnost faráře Vianneye si získaly takřka světovou pověst.

Slavnost Božího Těla byla pro něho i pro Ars pojmem velké radosti.

Právě proto se zdá být vhodné, abychom citovali výpověď očitého svědka slavnosti Božího Těla. Sáhne proto ještě jednou k výše uvedenému spisu, ve kterém o Božím Těle v r. 1847 čteme:

»Sedím na jednom pahorku na pokraji velké louky, která se přede mnou rozprostírá, hlavu opřenou v dlaních a ponořen do myšlenek.

Náhle jsem vytržen ranou z děla, která se ozvala na severní straně údolí. Následovala trojí dělová salva z jihu. Hned nato začaly zvonit zvony arského kostela a můj zrak se obrátil tím směrem. Vidím, jak se valí obrovské množství lidí ke kostelu, který je malý na to, aby je všechny pojal. Náhle vidím, jak se k tomu místu žene jezdec na supícím koni a ve větru vidím vlající prapory.

Konečně si uvědomuji: ano, je Boží Tělo, které se již dvacet let slaví v této krajině s takovým leskem... Sestupují proto do údolí vstříc procesí. Jaká sláva se tu nabízí mému zraku!

Nesmírně velké procesí s lidmi z celého okolí. Ze všech stran jsou obklopeni prapory. Nyní následují sirotci z „Domu Prozřetelnosti“ ve svých hrubých oděvech, pak řeholní sestry z jižních koutů Francie, které, jak je poznat z jejich hlasů, zpívají a modlí se z celého srdce.

K nim se připojují bohaté a pěkně oděné ženy, mladí mužové z dobrých domů a konečně upracovaní muži s holými lebkami, kteří celý život neznali nic jiného než dobývání každodenního chleba.

Mezitím se dále ozývaly dělové salvy z té nebo oné strany údolí.

A nyní se dalo procesí do pohybu. Zlatě vyzdobený baldachýn, drahocenná monstrance, brokátová roucha a ctihodný farář, který pro všechny nese ulicemi Boha.

Na konci obce, dříve než se dojde k zámku, stojí umělecky upravený oltář. Kouř kadidla stoupá vzhůru a procesí prochází stromořadím. Záhy se nosiči baldachýnu zastaví a dva tisíce lidí klesají na kolena a sklánějí hlavy až k zemi.

S chvějícíma se rukama žehná kněz Nejsvětější svátosti.

Víc není třeba říkat. Procesí pokračuje ve své cestě. Přichází k druhému oltáři, který je vybudován v prostorách zámku. Opět se ozývají dělové výstřely, opět stoupá kadidlový dým vzhůru k nebi, opět je požehnání za zvuku stříbrných zvonků... Pak se procesí vrací zpět ke kostelu.

Tyto dny byly pro faráře Vianneye synonymem radosti. Stačilo vidět jeho obličej, na kterém se radostný výraz odrážel obzvláště při průvodu Božího Těla. Jevil se jako druhý Kristus, ke kterému se masy lidí cítily přitahovány a přicházely v plné důvěře, jako když lid v Galileji hledal útočiště u Spasitele!«

Nesporně to byly průvody Božího Těla s celým svým les-

At' neseme radost, Pane, všem, jejichž život je osamělý, neradostný a prázdný.

At' neseme útěchu všem, kteří nejsou schopni překonat smutek a utrpení.

At' neseme pokoj těm, které utiskují spory a násilí, kteří nemají klidu, ani sami se sebou.

At' neseme uzdravení těm, kteří jsou nemocní na těle a na duši.

At' neseme svobodu těm, kteří musí žít pod vnějším nebo vnitřním násilím.

At' neseme Tebe všem, kdo Tě ještě nepoznali, ale i těm, kteří se od Tebe odvrátili.

K tomu nám propůjč, Pane, sílu, trpělivost a milost, bez které nemůžeme dosáhnout ničeho.

K. Kaisig-Tkotz

kem, které zvláštním způsobem přitahovaly lidi do Arsu.

Přiliv poutníků do Arsu

Začal kolem roku 1827 a nabýval až do roku 1859 stále větších rozměrů. A po smrti faráře Vianneye pokračoval v jiné formě a trvá až do dnešních dnů.

Od časů evangelia a křtu Jana Křtitele v Jordánu a dob svatého Vincence Ferrerského nikdo nic podobného nezažil. Podobně jako Pán říkal židům, mohl i on říkat arským poutníkům: »Co jste vyšli vidět na poušť? Třtinu, která se klátí větrem? Ne. Co tedy? Člověka oděného měkkým rouchem? Jistě nikoliv.«

Nechme vyprávět autora:

»Farář Vianney je muž střední velikosti, hubené postavy a bledého obličej, který byl nemocemi a postem celý rozbrázděný. Lícni kosti ostře vystupovaly, oči byly hluboko v důlcích, celý výraz jeho tváře připomínal španělského světce a měl tak nedefinovatelný výraz, jaký by mu mohl dát jen malíř Murillo.

(Pokračování)

Bůh je, a je to pravda!

»Hledal jsem 30 let Boha a 30 let jsem jej nenalézal. Chtěl jsem znovu věřit, a nemohl jsem,« píše Arnulf Fleißner o svém obrácení. Různé události jeho života přispějí k tomu, že hledá ještě intenzivněji. Navštíví Cursillo a je uchvácen. Vrací se domů, propaguje Cursillo, ale stále ještě chybí ten rozhodující obrat. Až jednou večer...

Při práci ve stáji se stane to rozhodující. Stydím se o tom mluvit. Ale to, co někdo nedostane pouze pro sebe, musí sdělit dále. Prožil jsem velký zážitek s Bohem – právě já!

Bůh mě uchvátil náhle, nečekaně, uprostřed práce ve stáji, při otevřených očích. A já stojím bez dechu, bez sebe, před nikdy netušeným štěstím, snad několik minut, nevím kolik, uprostřed jeho lásky.

Všechno lidské štěstí, všechny velikolepé krásy tohoto světa, shromážděné třeba z celého života, byly by jenom malým stínem a náznakem těchto neko-

nečných minut před Bohem... Pochopte, že to lidsky nepředstavitelné a nevyslovitelné nedokážu vysvětlit. Je to to nejkrásnější a nejvnitřnější tajemství mezi Bohem a člověkem.

Když jsem si byl opět vědom svých smyslů, stál jsem ještě s otevřenými očima opřený o vidle. Ale svět se mezitím změnil. Byl jsem novým člověkem. Osvobozeným, nevýslovně šťastným člověkem, který jasně ví: Bůh je, a je to pravda!

Během dalších devíti týdnů jsem toto »být v Bohu«, tuto předchůť věčné blaženosti, prožil ještě devětkrát. Bůh, které-

Arnulf Fleißner

ho mi nikdo neuměl dokázat, sám sebe dokázal mé duši! Tak přivedl Bůh mé třicetileté hledání k cíli a najednou jsem se stal hluboce věřícím křesťanem.

Abych řekl úplnou pravdu: V okamžiku zkušenosti s Bohem jsem se stal zcela samozřejmě křesťanem podle římskokatolického učení víry. Od té doby mi není těžké uznávat a poslouchat učitelský úřad Církve, biskupa, papeže.

...Jen Bůh ví, kdy a proč přivede některého člověka na tuto cestu. Po této mimořádné události jsem byl najednou stržen do »plnosti« víry po dlouhém a marném hledání. Ježíš Kristus jednou řekl: *Komu bylo více dáno, od toho se bude více požadovat.* Jen Bůh ví, zda člověk bude chtít a bude schopný snášet i k tomu patřící zkoušky a obtíže. My to nevíme.

Ježíš řekl: *Blažení, kteří neviděli, a uvěřili.* Tedy ještě větší, ještě šťastnější budou v Božím království ti, kteří zde na zemi nemuseli »vidět«, nemuseli »ochutnat«, aby mohli uvěřit. Proto by nikdo neměl pro sebe vyhrazovat jinou cestu víry, než jakou jej vede Bůh. Protože jen Bůh ví, co je pro nás nejlepší.

Arnulf Fleißner
podle jeho knihy

»...wie die Rückseite Gottes«

Budeme žasnout

Vsadit nikoliv na lidskou chytrost, na lidské struktury, hodnoty a normy, nýbrž na působení Ducha svatého. Zdá se, jako by to sv. Pavel v 2. listu Korint'ánům adresoval právě pro naši dobu: Postačí ti moje milost, protože síla se osvědčuje v slabosti (12,9).

Vstupujeme do Jubilejního roku jako slabé stádce, zneklidněně během věcí, které jako by se ocitlo na vedlejší, ztracené koleji. A to je dobře! Protože pak může Bůh působit mocně a překvapivě a nejsou zde žádné hranice organizačních a marketingových programů nějakého církevního managementu.

Jsme dnes v situaci emauzských učedníků a stojíme v úžasu nad smrtí mnoha svých nadějí a vyhlídek posledních desetiletí: i těch, které někteří spojovali s 2. vatikánským koncillem a s pádem železné opony.

I dnes nám Ježíš *otevřít oči.* Copak se to nemuselo stát...? A rázem poznáváme, jak mocný Bůh zde působí ve věrnosti tolika prostých věřících proseb-

níků, ale i v nečekaném zlomu, který přivedl v posledních desetiletích miliony lidí do milosrdné náruče Otcovy v Medžugorje, v San Giovanni Rotondo, v různých obnovných hnutích a poutích do Lurd, Fatimy, Santiaga de Compostela, při Světových setkáních mládeže, v Taizé, při exerciciích v Sirokim Brehu, v Châteauneuf a jinde...

Svědectví mnoha obrácených a Bílá kronika dávají poznat, jak účinná a mnohostranná je Boží milosrdná láska.

Na rozdíl od do očí bijícího úbytku aktivních příslušníků Církve, od zesvětštění tak mnoha církevních institucí, od zmatení myslí i mezi mnoha křesťany a v »křesťanském« tisku pů-

sobí Boží milosrdenství spíše útržkovitě a nenápadně. Ale již nyní je možno pozorovat na mnoha místech, jak se výrazně obnovuje obdivuhodná mozaika. Patrné je to především při setkáních s papežem.

Ještě jednou: Je to dobré, že po institucionální stránce se Církve jeví slabá. Neboť pak má svět možnost poznat, že to mimořádné, co se v Církvi děje a co obdivuhodným způsobem propukne právě v Jubilejním roce, není lidské, ale Boží dílo.

Proto není také žádný důvod k něčemu, co se často označuje za konec světa. Protože ani tam, kde zhoršení životních podmínek naznačuje na zemi konec časů, není to znamení úplného zhroutilí. Spíše v tom

můžeme vidět znamení blízkého příchodu Božího království.

Maran atha! modlili se vroucně první křesťané. Přijď, Pane Ježíši! Nadcházející rok, rok Velkého jubilea a radosti měl by být předchůtí onoho království pokoje a radosti, oné doby, ve které nám Bůh jako dar dá znovu zakoušet svou přítomnost.

Bůh vykoná velké věci v každém, kdo mu otevře své dveře. Co se při tom stane, je nepředstavitelné. Nemusíme tedy vyslovovat žádnou prognózu o Božím působení v tomto mimořádném roce. Můžeme ale počítat s netušenými dary milosti. Budeme žasnout, kde a jak bude Bůh působit.

Christof Gaspari

Maria je pro nás příčinou radosti, protože nám darovala Ježíše. I my můžeme být druhým příčinou radosti, když jim darujeme Ježíše. Lidé dnes po Ježíši hladovějí mnohem více než jindy. On je jedinou odpovědí, chceme-li mít skutečně mír na tomto světě.

Matka Tereza

Poděkování Rodiny sv. Zdislavy

Rada občanského sdružení „Rodina sv. Zdislavy“ srdečně děkuje redakci týdeníku Světlo za spolupráci na celostátním humanitárním projektu pro opuštěné děti.

Srdečně Pán Bůh zaplať všem čtenářům, kteří se díky této iniciativě stali příbuznými „Rodiny sv. Zdislavy“. Všichni jste zapsáni do knihy dárců včetně poukázané částky, která se bude pod variabilním symbolem „Světlo, v. s. 666“ dlouhodobě sčítat.

Díky lidem, kteří nám fandí, je dnes dům postaven včetně fasády, hrubých instalací a elektroinstalací, přípojky vody, kanalizace a čističky odpadních vod. Během zimy budeme pokračovat uvnitř na řemeslnických pracích.

Doposud jsou investovány 2 000 000 korun. V letošním roce jsme získali 1 700 000 korun. Projektu fandí lidé bez ohledu na vyznání, protože vědí, že pro blaho a dobro opuštěných dětí je návrat do rodiny nejlepší způsob výchovy každého dítěte a dává záruku možné prevence pozdějších patologických sklonnů dětí.

Milí čtenáři, rádi bychom tento domek dokončili a předali do užívání. Těšíme se na všechny lidi dobré vůle, kteří se připojí k misijnímu poslání našeho sdružení v naší společnosti.

Hojnost Boží lásky vám všem čtenářům přejeme po celý příští rok 2000.

I v příštím roce máme adresu: Rodina sv. Zdislavy, občanské sdružení, 756 62 Hutisko-Solanec 395, bankovní spojení KB Rožnov p. Rad., číslo účtu 9540060267/0100, v. s. 666.

22. 11. 1999 byla v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR slavnostně vyhlášena Deklarace práv počatého dítěte. Její text byl již dříve zveřejněn ve Světle. Iniciátor této akce poslanec KDU-ČSL dr. ing. Jiří Karas ve svém projevu zdůraznil, že stamiliony usmrčených nenarozených dětí jsou katastrofou většího rozsahu než obětí obou světových válek v tomto století. Připomněl též slova bývalého prezidenta USA Ronalda Reagana z r. 1983: „Dokud nebude prokázáno, že nenarozené dítě není živá osoba, musí být chráněno jeho právo na život, svobodu a hledání štěstí.“ Shromáždění pozdravila také Daiva Carnecky, představitelka americké centrály hnutí Pro Life, a otec arcibiskup Karel Otčenášek.

V Brně se konala 13. 11. 1999 schůze české sekce mezinárodního Hnutí na ochranu nenarozeného života (HLI). Se znepokojením bylo konstatováno, že postupně a nenápadně proniká do škol sexuální výchova, v jejímž rámci dochází ve výuce také k obhajobě a doporučování interrupcí. V naší republice výrazně chybí věřící gynekologové, alespoň není o nich slyšet. Pokud jsou, HLI je vyzývá, aby se přihlásili ke spolupráci. Prezident české sekce MUDr. František Matušína potom informoval, že vedení mezinárodního HLI se ujal po P. Marxovi P. Welsh, redemptorista z USA. P. Marx odstoupil ze zdravotních důvodů kvůli vysokému věku.

BAZILIKA STARÉ BRNO – PÁTEK 31. PROSINCE – SILVESTR

Mše svatá na poděkování za uplynulý rok 1999 s prosbou o Boží pomoc do nového, Jubilejního roku bude slavena v 17.00 hodin.

SOBOTA 1. LEDNA 2000 – NOVÝ ROK

slavnost Matky Boží, Panny Marie – bohoslužby budou jako v neděli, tedy v 7.30, v 9.00, v 11.00 a v 17.00 hod. V 11.00 hod. bude mše svatá sloužena za Boží pomoc a ochranu pro město Brno.

OPRAVA: Ve Světle č. 50/1999 bylo chybně uvedeno: *Denně se rodí 160 milionů dětí, denně 440 000!* Správné znění: **Ročně se rodí 160 milionů dětí, denně 440 000!**

»Vánoční oktáv nebo ještě déle...«

Pro mnoho lidí Vánoce končí druhým svátkem. Jak krátká doba na to, abychom promysleli a oslavili tajemství! Proto existuje »vánoční oktáv«. Vánoce se slaví v Církvi osm dní, abychom hlouběji pronikli do událostí, které se staly před 2 000 lety. Bůh se stává člověkem, člověkem z masa a krve, kterého vidíme a kterého se můžeme dotýkat. **Kdo přijme poselství Vánoc srdcem, koho i trochu dojmou, je pozván, aby přišel k Ježíškově, k jesličkám, k »Emanuelovi – Bohu, který je s námi«.** Kdybychom procítili, vytušili alespoň něco z **propastné Boží touhy po naší přítomnosti, využívali bychom každé příležitosti, abychom se s ním mohli setkat!**

Co dělají zamilovaní? Vyprávějí si navzájem o tom, co se v nich děje: o svých radostech, starostech, otázkách, objevech a stále znovu a znovu o svých touhách. Bůh touží po tobě... Po čem toužíš ty?

Kněžím, ctih. sestrám a laikům Mariánského kněžského hnutí přejeme a vyprošujeme požehnané Vánoce a zvláštní ochranu Neposkvrněného Srdce Panny Marie v novém roce. Děkujeme za vaše dopisy i dary, které jste MKH poslali.

*P. Dr. Jaroslav Macoun, P. Mgr. Jiří Polášek,
P. Mir. Jahn, P. Mgr. Zdeněk Prokeš, Josef Vlček*

V Olomouci v katedrále sv. Václava je večeradlo pravidelně každou první sobotu v měsíci. Mimořádně bude lednové večeradlo přeloženo na sobotu 8. ledna.

Na Velehradě je večeradlo pravidelně každý první čtvrtek, v lednu však 13. ledna.

Nikoliv církev v socialismu, ale světová církev

U příležitosti 10. výročí pádu berlínské zdi hovořil Thomas Winkel s kardinálem Meisnerem, který žil desítky let v NDR.

Pane kardinále, před deseti lety padla berlínská zeď. Neměla by se pro spolupracovníky Stasi (německé STB) vyhlásit amnestie?

KARDINÁL MEISNER: Nikoliv. Může to znít od církevního hodnostáře nemilosrdně. Ale my nesmíme ztrácet ze zřetele, co nám tito lidé udělali a jak poznamenali budoucnost dětí i dospělých. Nechci žádnou pomstu, ale spravedlnost.

Prezident von Weizsäcker tehdy prorokoval, že bude nyní celé Německo »protestantštější«...

MEISNER: Byl bych rád, kdyby se stalo alespoň protestanštější. Ale my jsme se zatím stali sekulárnější. Jsme nejen nekřesťanštější, ale dokonce protikřesťanštější.

Podle čeho tak soudíte?

MEISNER: Uvedu dva příklady. Diskuse o zachovávání neděle nám byla importována z NDR. Halle, Lipsko, Berlín, tam všude jsou obchody v neděli otevřeny. 80 % lidí tam nevěří v Boha. Pro ně je návštěva obchodního centra v neděli dopoledne něco podobného jako návštěva bohoslužeb. Descartes řekl: »Myslím, tedy jsem.« Tito nedělní kupující říkají: »Konzumujeme, tedy jsme.«

A druhý příklad?

MEISNER: Celá otázka potratů. Do tohoto dilematu jsme se dostali díky jednotnému Německu. Protože tam byly zcela povoleny potraty, museli jsme hledat střední řešení, které není totiž

žádným řešením. Mohl bych uvádět další příklady, které dokládají, že sjednocením došlo spíše ke koalici toho negativního.

Co tím rozumíte?

MEISNER: Ti, kteří tam vládli, spojili se zde s uspanými silami a výsledkem jsou ostudné potratové zákony, ustupující výuka náboženství na školách a další a další.

Znamená to, že se vaše očekávání spojená s pádem zdi nesplnila?

MEISNER: Očekával jsem od koalice více toho pozitivního, ale toho vidím velice málo. Ostatně, kladné je vždy obtížnější než to záporné.

Ještě jedno ohlédnutí zpět. Všeobecně se soudí, že ke zvratu přispěla především evangelická církev.

MEISNER: Ani náš přínos by se neměl podceňovat, a to především přínos papeže! Evangelická církev byla něco jako kojná: Dala k dispozici své prostory, aby se zde mohla scházet mimoparlamentní opozice. V tom je její zásluha. U nás něco takového nebylo možné, protože katolická církev nemá žádné prostory na pouhé shromažďování; u nás je to posvátný, posvěcený prostor pro modlitbu, ve kterém se uctívá Nejsvětější svátost.

V čem tedy spočívá zásluha katolické církve?

MEISNER: Z dlouhodobého hlediska byla katolická církev pro NDR destabilizujícím činitelem, protože jsme NDR nikdy neuznali. My jsme svou církevní organizaci nepřizpůsobili státu, na rozdíl od evangelické církve. Ta založila »Svaz evangelické církve v NDR«. To šlo obsahově tak daleko, jako bychom definovali: »Církev v socialismu«. Tedy zcela nezávislá od církevní struktury v Německé spolkové republice.

Nevyrovnali se i západní politici s existencí dvou států?

MEISNER: Bohužel, zřejmě ano. Pro mě nejčernějším dnem v době, kdy jsem byl biskupem

v Berlíně, byl den, kdy kancléř Kohl slavnostně přijal pana Honneckera. Se státní hymnou a státní vlajkou. Potom mi církevní funkcionáři říkali: »Vidíte, vy jste poslední bojovník studené války.« A já jsem odpověděl: »Dokud zde mám co říct, nikdy nebudeme »církev v NDR«. Nejsme žádnou církví v socialismu ani církví v kapitalismu, nýbrž světovou církví.

Jenže vždy v konkrétním státě. Měli jste v NDR katolickou nemocnici. Nepodporovali jste tím také systém?

MEISNER: To mi není dodnes jasné. Ve Východním Berlíně patřilo každé desáté místo v nemocnici katolické církvi. Lékařskou techniku, jako rentgenové přístroje a další, jsme mohli dovážet ze Západu. Často mě napadlo: Pro pána krále, my tím stabilizujeme systém.

Ale když jsem viděl ty pacienty, řekl jsem si: I v případě, že tím stabilizujeme systém, je to jen vedlejší účinek. Hlavní cíl je pomáhat lidem. Někdy to není možné čistě chemicky oddělit.

Co měla církev v NDR udělat jinak?

MEISNER: Já bych se ani dnes nechoval jinak. Protože tam žili křesťané již od r. 1933 v situaci výjimečném stavu, a já je nemohu přepínat nad jejich síly. Za krátkého proticírkevního boje mohu velmi dobře dělat mučedníka. Ale když to trvá 45 let, musím být také prozíravý. Jen jedno bych udělal jinak: Nevyhýbal bych se tolik sdělovacím prostředkům.

Vzpomínáte si ještě, kdy a kde jste prožil pád zdi?

MEISNER: Velice přesně. Seděl jsem v Kolíně před televizorem a štípl jsem se do ruky, abych se ujistil, že nesním. Byl to nejpohnutější den mého života.

Ale dnes jsem z toho smutný, protože z množství problémů se zapomnělo na ten nejdůležitější: na nesmírné osvobození.

Podle Der Sonntag 45/99

Pro evangelizaci v novém tisíciletí

Z projevu Svatého otce k seminaristům semináře Pia XI. 29. listopadu 1999

V naší době, ve které je nemálo hodnot nejistých, je třeba, aby budoucí pastýři pečovali o svoji kulturní průpravu a byli pak schopni vyrovnat se přiměřeně s celkovou aktuální situací ve světle víry a živé církevní tradice. V průběhu let v semináři se musí starat o to, aby si osvojili **schopnost moudrého rozlišování**, aby se neocitli nepřipraveni tváří v tvář výzvě rychlých a často nepředvídaných změn těchto let. Součástí vaší formativní cesty musí být vážné a zanícené studium jak věd o člověku, tak teologie.

Neoddělitelná je rovněž pro vás nezbytnost získat onu **osobní zralost**, která vám umožní žít nyní ve smyslu odpovědnosti a kázně seminárního života a zítra svou kněžskou službu s jejími úkoly a nároky. Učte se navzájem se podporovat a vzdělávat a dělte se o své dary a kvality. Taktéž **celibát, přijatý odpovědně a velkodušně** jako následování Krista z lásky k Církvi, vám pomůže vyvrát v duchu otcovství

a učiní vás bdělými, obětavými a horlivými při péči o Boží lid.

Svět očekává a volá po svatých pastýřích, nadaných intenzivní kněžskou spiritualitou. Účinnost pastorační služby nezávisí ani tak na organizačních a pastoračních metodách jako spíše na **modlitbě a hloubce vnitřního života**. Jen ten, kdo roste ve zralém vztahu k Bohu v osobní i společné modlitbě, v rozjímání o Slovu, v účasti na Eucharistii, bude schopen obětovat se dobrovolně v díle evangelizace, užívat střídme pozemských statků a být silný a vytrvalý při obtížích, mít otevřené srdce k potřebám chudých a trpících a odpovídat s pokornou a radostnou učenlivostí na pokyny Církve.

Nové tisíciletí vyžaduje pastorační kypící, hlubokou a obnověnou. Povzbuzuji vás, abyste neztráceli odvahu při těžkostech. Maria, Matka kněží a vzor pokorné a věrné služby, kež vás chrání a podporuje v každodenním úsilí.

L'Osservatore Romano

...Abych vyhlásil milostivé léto Páně (Lk 4,16)

Dostali jsme do redakce 33. číslo členského bulletinu „Ligy pár páru“, kde píše pan David Prentis:

„Nový rok začne dvojkou místo jedničky. Rok 2000 je vlastně posledním rokem 20. století a druhého milénia. Očekávání spojená s tímto novým rokem jsou různá, a ne všechna jsou dobrá. Očekává se nový začátek, ale čeho?

Příznivci hnutí New Age (Nový Věk) např. mají představu, že křesťanská éra („doba ryby“) končí rokem 2000 a začíná „doba vodnáře“, ve které bude jedno globální náboženství Nového Věku. Hnutí vítá každé „tolerantní“ náboženství, ne však křesťanství, které uznává jediného Spasitele Ježíše Krista. K Novému Věku patří také moderní představa, že každý může sám pro sebe rozhodovat, co je dobré, nebo špatné. V praxi vidíme, že existuje tendence tlačit na lidi, aby přijímali další a další praktiky sexuální revoluce či kultury smrti, které jsou naprosto neslučitelné s křesťanskou vírou a morálkou, např. antikoncepce, potraty, pornografie, homosexuální aktivity. Přestože mají zájem o regulaci počtí, odmítají tito lidé PPR. Důvodů je více: nedají se jim vydělat velké peníze, žena je při tom samostatná, a ne pod kontrolou lékaře, nehodí se na zábavný sex a promiskuitu, nedá se jim kazit mládež a rozbíjet rodiny, vyžaduje abstinenci a tím ukazuje na možnost čistého způsobu života.

Je možné, že příznivci Nového Věku a kultury smrti (která vlastně žádnou kulturou není) budou chtít použít Jubilejní rok k definitivnímu prosazení svých neblahých cílů. Světová tendence je utahovat šroub nového totalitního systému nečetnými pseudoprávami pod praporem demokracie. Přitom se pečlivě ignoruje

základní právo člověka na život. Je to všechno hrozné, ale nemáme se děsit. Na jejich straně je sice obrovská moc a nepředstavitelné množství peněz. Na naší straně je ale pravda; je podivuhodné, jaký proto před námi mají strach, i když jsme tak bezmocní a chybni. Naše moc je v pravdě, a systém založený na lži nemá dlouhé trvání. Nezapomínejme, že nehledě na to, jak budou zlí lidé zuřít, bude příští rok 2000. výročí počtí našeho Pána a Boha Ježíše Krista v Panně Marii mocí Ducha Svatého a jeho narození v Betlémě. I v případě, že to nebude viditelnější, než když Pán Ježíš tato slova poprvé vyslovil v Nazaretu, bude to Milostivé léto Páně. V něho máme klást svou naději.“

Považuji za velmi důležité zdůraznit optimistickou myšlenku důvěry v Boží milosrdenství, kterou také často připomíná Svatý otec Jan Pavel II. a která se ozývá v poslední době v tolika poselstvích Panny Marie. Básník Václav Renč ve své Popelce Nazaretské tuto důvěru vyjádřil verši:

„...Zde jest, Král z Krále, dítko z Panny,
jež vyhojí ty temné rány, zející v nitru národů.
A usouzená lidská stáda vyzvedne z moci zlého hada.
A mír jim dá i svobodu.“

Chceme-li vám, našim čtenářům, spolupracovníkům a přátelům, vyslovit své blahopřání k Vánocům a k Milostivému létu 2000, přejeme vám tedy

SVĚTLO, RADOST A POKOJ BETLÉMSKÉHO DÍTĚTE!

Redakce Světa

Liturgická čtení

Neděle 26. 12. – svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa

1. čt.: Sir 3,3–7.14–17a

Ž 128(127),1–2.3.4–5

Odp.: 1

2. čt.: Kol 3,12–21

Ev.: Lk 2,22–40

Pondělí 27. 12. – svátek sv. Jana

1. čt.: 1 Jan 1,1–4

Ž 97(96),1–2.5–6.11–12

Odp.: 12a

Ev.: Jan 20,2–8

Úterý 28. 12. – svátek sv. Mladátek

1. čt.: 1 Jan 1,5–2,2

Ž 124(123),2–3.4–5.7b–8

Odp.: 7a

Ev.: Mt 2,13–18

Středa 29. 12. – připomínka sv. Tomáše Becketa

1. čt.: 1 Jan 2,3–11

Ž 96(95),1–2a.2b–3.5b–6

Odp.: 11a

Ev.: Lk 2,22–35

Čtvrtek 30. 12. – šestý den v oktávu Narození Páně

1. čt.: 1 Jan 2,12–17

Ž 96(95),7–8a.8b–9.10

Odp.: 11a

Ev.: Lk 2,36–40

Pátek 31. 12. – připomínka sv. Silvestra I.

1. čt.: 1 Jan 2,18–21

Ž 96(95),1–2.11–12.13

Odp.: 11a

Ev.: Jan 1,1–18

Sobota 1. 1. – slavnost Matky Boží Panny Marie

1. čt.: Nm 6,22–27

Ž 67(66),2–3.5.6+8

Odp.: 2a

2. čt.: Gal 4,4–7

Ev.: Lk 2,16–21

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	22.2.	23.2.	24.2.	25.2.	26.2.	27.2.	28.2.
Antifona	1028	1722	1060	270	270	270	270
Žalm	783	783	786	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1723	1061	271	272	271	272
Antifony	1030	1046	1062	1107	1198	1214	1229
Žalmy	1030	1046	1062	1108	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1033	1724	1065	274	277	281	284
Antifona k Zach. kantiku	695	1313	1065	274	278	281	284
Prosby	1033	1724	1065	274	278	281	284
Záv. modlitba	695	1313	1065	275	278	282	285

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	273	273	273	273
Antifony	1035	1051	1066	273	273	273	273
Žalmy	1035	1051	1067	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1037	1054	1069	275	279	282	285
Záv. modlitba	695	1054	1069	275	278	282	285

Nešpory:

SO

Hymnus	1024	1039	1727	1071	268	269	268	268
Antifony	1025	1040	1056	1071	1193	1208	1224	286
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1193	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1730	1074	276	280	283	286
Ant. ke kant. P. M.	694	695	1314	1074	276	280	283	287
Prosby	1028	1043	1731	1074	277	280	283	287
Záv. modlitba	695	695	1313	1075	275	278	282	289
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Představujeme vám...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

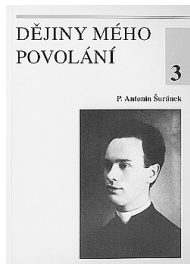
NOVINKY

P. Antonín Šuránek

DĚJINY MÉHO POVOLÁNÍ – 3. díl

Další pokračování autentických životních vzpomínek bývalého spirituála kněžského semináře v Olomouci, jehož proces blahověčení v Římě právě probíhá. Čtenáři se zde otevírá mimořádná příležitost hlouběji nahlédnout do života člověka, který své kněžství žil naplno s otevřeným a zapáleným srdcem pro věc Boží, kterou je především spása lidské duše.

Brož., A5, 160 stran, 123 Kč

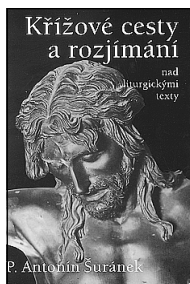
P. Antonín Šuránek

KŘÍŽOVÉ CESTY

a rozjímání nad liturgickými texty

První část (křížové cesty) přivádí člověka blíže k Bohu a pomáhá mu proniknout k podstatě Kristova utrpení, které ve svém konečném důsledku znamená spásu celého lidstva. Rozjímání, tvořící druhou část sborníku, jsou převzata z časopisu »Duchovní pastýř« z let 1947 a 1948. I po padesáti letech jsou aktuální a přitažlivá, protože vycházejí z autorovy duchovní zkušenosti s prožíváním Boží přítomnosti.

Brož., A5, 192 stran, 105 Kč

NEBE NAD MOČÁLY

(Životopis sv. Marie Goretti)

Druhé opravené vydání knihy, která přináší svědectví o životě, jenž skončil dříve, než se mohl plně rozvinout. Mučednice mravní

čistoty Marie Goretti je příkladem, který dnešní svět tolik potřebuje, aby znovu objevil a pochopil význam této ctnosti. Každý, a nejen mladý člověk, by měl životopis této světice znát, aby z něho mohl čerpat sílu k boji s nástrahami zla ve světě.

Brož., A5, 88 stran, 48 Kč

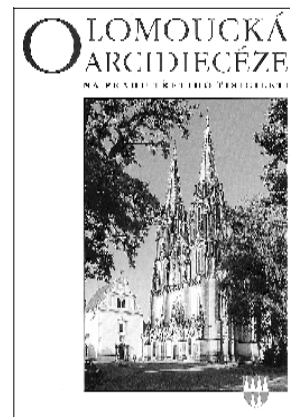
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

František Odehnal

OLOMOUCKÁ ARCIDIECÉZE na prahu třetího tisíciletí

Publikace podává základní informace o olomoucké arcidiecézi od její bohaté historie až po současný život. Čtenář se jejím prostřednictvím seznámí s organizací a bohatým životem arcidiecéze (kurie, kapituly, seminář, teologická fakulta, řády aj.), s činností jednotlivých pastoračních center, s rozsáhlou působností Charity a s mnohým dalším. Každá jednotlivá kapitola je doprovázena fotografiemi. Jsou zde zařazeny rovněž přehledné tabulky, historická schémata a mapy (např. diecéze, nové kostely, poutní místa, charitní domy a zařízení). Publikace by neměla chybět zejména v rukou těch, kteří se jakýmkoli způsobem podílejí na životě farností a arcidiecéze (pastorační pomocníci, katecheti, scholy, varhaníci, kostelníci).

Brož., formát A4, 96 stran s barevnými fotografiemi na křídovém papíře + mapa arcidiecéze a organizační schéma diecéze samostatně jako příloha. Publikace má dávkový charakter. Cena 176 Kč. Pro olomoucké arcibiskupství vydalo nakladatelství Mgr. Jiří Burget.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bílady a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Občanským úřadem v Olomouci č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 004218741 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Přiaceno prevodem
706 035

Novinové vylatné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1